

Soms geloof je er helemaal niet meer in, en dan opeens....

Wanneer je tegenwoordig op een hondententoonstelling rondkijkt is het alsof sommige hondenrassen van alle kanten besprongen worden door lieden, die bezig zijn -al of niet met voorbedachten rade -het oorspronkelijke rasbeeld geheel uit z'n verband te rukken. Van het oorspronkelijke blijft niets over. Tóch winnen deze honden vaak op de tentoonstellingen. Ze worden zelfs tot "beste van het ras" en soms zelfs tot "beste van de rasgroep" uitverkoren. Je snapt er niets van. Je vraagt je af; hoe het mogelijk is. Maar 't gebeurt!

Beste hond op de Crufts

Lobi, import uit Rusland vóór 1971

In zo'n overwinningssroes lopen de eigenaren veelal naast hun schoenen van blijdschap en ijdelheid, wat te begrijpen is.

En de keurmeester? De keurmeester weet de standaard achter zich. Die kent hij helemaal uit z'n hoofd en is de onschuld zelve. Veel meer dan vroeger heeft tegenwoordig de standaard een ongekende hoge waarde toegemeten gekregen, ofschoon we allemaal weten dat de standaard op talloze manieren kan worden geïnterpreteerd, juist waar het draait om "type".

Onlangs nog in Doetinchem stond ik perplex bij het zien van zoveel verschil in type binnen één ras in dezelfde ring. Mag daarom aan de standaard wel deze hoge waarde worden toegekend, wanneer blijkt dat honden zo uiteenlopend in type toch binnen dezelfde standaard vallen? Er werd er niet één gediskwalificeerd. Nee met al deze indrukken is het vaak heel moeilijk om nog enig geloof in de toekomst te behouden.

Natuurlijk krijgt de tijd waarin we leven van dit alles de schuld. Een periode waar vakmanschap niet hoog meer wordt aangeslagen, waarin kitsch en vandalisme hoogtij vieren, waarin de mooiste composities van Beethoven, Chopin e.a. op dezelfde manier vermoord worden en als "hits" de ether

worden ingestuurd. Een tijd waarin de oude Amsterdamse binnenstad met haar wereldberoemde grachten-gordels staat te huilen naast een Bijlmer, die recentelijk is verrezen.

Een groep samojeden in 1982: vlnr Conan en Uthan Polyarnik, Ninotschka, Nanouska, Selina en Popov uit kennel Naschja.

Nee; het is afgelopen met alles -zo denk je soms. En dan opeens wordt er gebeld. Je kunt je ogen bijna niet geloven; er staat iemand met een hond op de stoep -een schoonheid? -een top hond! Binnen enkele seconden; ...weg zijn alle sombere gedachten en op hetzelfde moment besef je, dat alle moeiten gedurende vele jaren niet tevergeefs zijn geweest. Ondanks alles is het ras toch bewaard gebleven. En als je nog even verder doordenkt dan weet je ook, dat die mooie hond daarop de stoep niet de enige nog toevallig overgeblevene is.

Velen met mij hebben zo'n zelfde soort belevens ervaren, dat is mij genoegzaam bekend. En velen met mij betreuren het evenzeer, dat bij menig ras de klassieke schoonheid verloren is gegaan, een specifieke schoonheid die eveneens functioneel was en paste bij de aard van die werkhond. Daarvoor in de plaats is veelal een "opgeprikte Showhond" gekomen.

Dit is de hond die op de stoep stond, Naschja Teesa's Wanja. Is 't geen schoonheid?

Dat een dergelijke ontwikkeling in de kynologie zich op deze manier zou voltrekken kan nooit de opzet zijn geweest van de grondleggers, die in de vorige eeuw de stamboeken voor rashonden hebben opgericht.

In tegendeel, hun uitgangspunt gold het vastleggen van alle rastypische kenmerken en via een goed geleide fokkerij het bewaren van deze kenmerken te stimuleren.

Als verdediging voor dit veranderen (men noemt het ook wel verbeteren) stelt men tegenwoordig heel simpel: dat alles op deze aarde verandert, dus ook de rashonden.

Zo'n betoog wordt meestal nog met een zgn. wetenschappelijk sausje overgoten, zodat het bijna geloofwaardig overkomt. Maar hoe zo iets ook gepresenteerd wordt, het is allemaal "lariekoek".

Samojeden uit de dertiger jaren, kennel Samoya van mej. Bea Kuipers

Zijn soms de dieren om ons heen in de vrije natuur, b.v. de vogels, de vliegen en vissen tijdens uw en mijn leven veranderd? Of de wolven, leeuwen en hyena's in Artis?

Welnee, ze zijn nog precies eender! De standaard hoeft beslist niet om de tien of vijftien jaar voor hen veranderd te worden. Waarom worden de diersoorten in het wild, en vooral die diersoorten die met uitsterven bedreigd worden, in diergaarden en wildparken opgevangen?

Dit gebeurt in verband met de grote natuurhistorische waarde, die zij vertegenwoordigen en zodoende bewaard moeten blijven voor ons nageslacht.

Enorme kapitalen worden erin geïnvesteerd, denk maar eens aan het World Wild Life Fund.

Hebben biologen de taak -zoals in dit verband -de levende diersoorten in hun oorspronkelijke vorm in stand te houden en te bewaren, de kynologen hebben eenzelfde taak en op gelijke gronden, de rashonden in hun oorspronkelijke vorm in stand te houden en te bewaren.

Rashonden zijn eveneens een cultuurgoed, dus een kostbaar goed, vaak stammende uit het verre grijze verleden.

Ivy Kilburn Scott in Japan 1929

Coby Rees met haar Samojeden

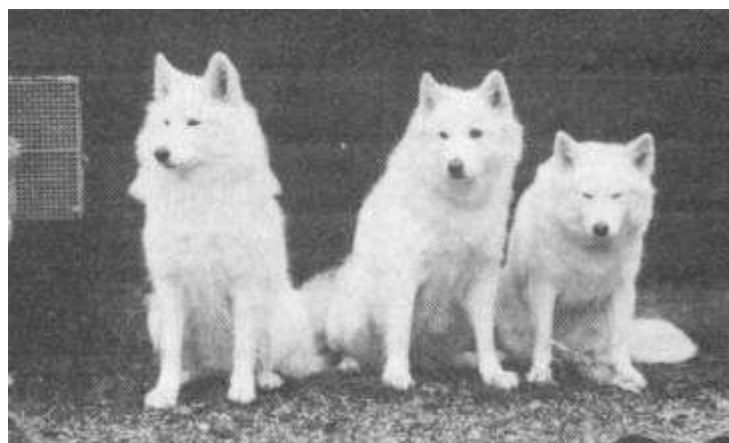
Vele werkrassen, zoals b.v. de noordelijke poolrassen, stammen naar verluidt van ver voor onze jaartelling. Het zou daarom van zeer groot belang zijn wanneer binnen de top der nationale- en internationale kynologie dit onderwerp veel meer aandacht zou krijgen "op dat we niet af kunnen dwalen van de doelstelling van weleer".

Voor de, ik meen derde maal, werd sinds de jaren twintig dit jaar wederom een nieuwe standaard voor Samojeden door de F.C.I. gelanceerd. terwijl dit ras tot de oudste hondenrassen ter wereld gerekend mag worden. Valt dit met elkaar te rijmen? Mijns inziens een zeer aanvechtbare zaak. Wil men veranderen dan is daar geen enkel bezwaar tegen mits men zich bedient van een andere naamsaanduiding. We hebben de Amerikaanse Cocker Spaniel, die voortgekomen is uit de Engelse Cocker Spaniel.

We hebben nieuwe rassen als de Saarloos Wolfshond en de Eurasier; om maar enkele voorbeelden te noemen. De drang om te veranderen, zal bij het mensdom altijd aanwezig blijven; maar nogmaals: dan zal naamsverandering een logisch gevolg moeten zijn. Zo zijn alle hondenrassen in de loop der eeuwen ontstaan. Het is geen sinecure geweest het type van de oorspronkelijke honden uit N. W. Sibirië- de Samojeden -te bewaren. In ons land is dit gelukt. Bijna een eeuw geleden (1890) kwamen de eerste

Nederland, 1932

Honden van Corien Wessel, kennel Polyarnik

honden naar Engeland en vanuit Engeland in 1924 naar Nederland. Dat is dus meer dan een halve eeuw. Ik meen met een aantal mooie foto's van mooie Samoijeden al diegenen te huldigen, die dit tot een feit hebben gemaakt en tevens het Kerstnummer 1983 van De Hondenwereld er op een aangename wijze mee te illustreren.

W. M. Clay.

Kampioen Bertil, eig W..Clay

Farningham Ikon, de eerste import.